

лети и други за войски потребности. Въ дъното на зданието, въ тъмнината съгледяхме нѣколко Турски войника, които не приличаха на себе си отъ страхъ. Азъ имъ зададохъ нѣкои въпроси, но тѣ отъ страхъ неможаха и дума да продуматъ. Само, когато ги увѣрихъ, че никой нѣма да ги обиди, единъ отъ тѣхъ ми разказа, че тѣ не биле знаели и не видѣли, кога тѣхната войска отстѣпила отъ града. Азъ доложихъ за всичко комуто трѣбваше, и си отидохъ на бивуака. Вечерята 3-я дружина се прѣмѣсти на источната частъ на града и се расположи не далеко отъ могилата, на която бѣха погребени убититѣ въ боя.

Щомъ пристигнахме на мѣстото, войниците си растегнаха палаткитѣ и ония на офицеритѣ, тъй като прѣзъ деня бѣше мжгливо и надвечеръ бѣ завалялъ дъждъ.

Отъ дружината се испрати една рота въ аванпостна верига къмъ сѣверо-истокъ отъ града.

Азъ бѣхъ довольно уморенъ и за туй, щомъ се навечеряхъ легнахъ да спя. Но въ 11¹/₂ часа въ дружината се зачу тревога, а татъкъ къмъ аванпостната верига пушечни гърмежи. Но гърмежитѣ скоро се прекратиха. Оказа се, че двама Турци — войници, вѣроятно, отъ разбѣгалитѣ се отъ Шипченския отрядъ, искали да влѣзатъ въ града, но били забѣлѣзани отъ часовая, макаръ и да бѣше нощта тъмна. На питанieto на часовая „стой! кой иде“? Турцитѣ отговорили съ пушечни гърмежи. Часовая и подчасъка, въ своя редъ, открили по Турцитѣ огънь. Слѣдъ по нѣколко гърмежа и отъ двѣтѣ страни, Турцитѣ се оттеглили.

8 Юлий. Слѣдъ смѣната отъ аванпостната верига, ротния командиръ разказваше, че на мѣстото на снощната перестрѣлка билъ намѣрилъ 6 гилзи отъ пушка Пибоди-Мартини и забѣлѣзалъ слѣди отъ кръвъ, — обстоятелство, което показваше, че опълченцитѣ, макаръ и въ тъмнината, не хвърляли коршумитѣ навѣтъра.

По горѣ бѣхъ казалъ, че Шипченския турски отрядъ се бѣ разбѣгалъ: едната частъ къмъ Калоферъ;